

[Langsted.]

kun er en begyndelse til den udvikling, der bliver nødvendig også i Grønland.

Vi vil naturligvis medvirke til en hurtig og velvillig udvalgsbehandling.

Ebba Strange (SF):

Dette lovforslag er vedtaget af landsrådet, og vi er fra SFs side helt på det rene med, at det grønlandske samfund og den grønlandske natur er meget sårbare og derfor trænger til en beskyttelseslov.

Det helt afgørende for os er imidlertid, at denne planlægning og beskyttelse sker på grønlandske og ikke på danske præmisser. Det ser det ud til bliver tilfældet med lovforslaget, som det her foreligger. Den eneste betænkelighed, vi nærer, angår § 8, som vedrører de ministerbeføjelser, der findes i forbindelse med udvindingen af råstoffer. SF er tilhænger af, at det er grønlænderne selv, der kommer til at bestemme over deres undergrund og over udvindingen af de stoffer, der findes i undergrunden. Vi er bl. a. tilhængere af, at olieudvindingen kommer til at foregå i et tempo, der passer ind i den grønlandske kultur, og som besluttet af grønlænderne selv. Men bortset fra denne lille sidebemærkning og denne enkelte paragraf er SF positivt indstillet over for lovforslaget og vil arbejde positivt med det i udvalget.

Fuglsang (DKP):

Det er igen et af de lovforslag, som formelt er både rigtigt og fornuftigt, men hvis gode tanker det er svært at leve op til i praksis. Med den indstilling, vi har til tingene, er det klart, at vi principielt kan bifalde det, lovforslaget drejer sig om, nemlig en planlægning, hvis formål, som det står skrevet, er at sikre arealers og naturressourcers brug ud fra en samfundsmæssig helhedsvurdering. Det vil efter vor mening sige ud fra en grønlandsk samfundsvurdering. Det er for os i orden, at man søger at fremme den lokale udvikling og beskæftigelse, at man søger at hindre forurening og miljøskader, men § 8, som fru Ebba Strange omtalte, siger, at loven ikke berører ministeren for Grønlands beføjelser til at meddele tilladelse og bevillinger i henhold til lov om mineralske råstoffer i Grønland. Netop på baggrund af denne paragraf kan mange af de smukke hensigter for grønlænderne let komme til at virke lidt spøgelsesagtigt uvirkelige, et

forsøg på en planlægning, som faktisk er ganske svær at gennemføre, for ikke at sige umulig, under kapitalismen.

Det er jo sådan, at Greenex gennem disse beføjelser allerede har lagt sig på råstofferne i Marmorilik, og vi ved, hvordan man er i færd med at bortkoncessionere olieforekomsterne. Hvad det har betydet og vil betyde økonomisk med hensyn til forurening og beskæftigelse, men ikke mindst med hensyn til udvikling af de nødvendige grønlandske tekniske kadre, kan nok give én en lille smule bange anelser med hensyn til fremtiden.

Vi ved, hvordan Greenex har været i stand til at fortolke sine koncessioner, og der er ingen grund til at tvivle på, at oliekoncernerne vil forsøge at fortolke deres koncessioner lige så frimodigt, som Greenex gør. Dertil kommer så EFs fiskerihav, i det omfang det træder i kraft. Man må spørge, hvor meget der egentlig er tilbage for grønlænderne at planlægge om, først og fremmest til gavn for det grønlandske folk.

Vi har intet mod planlægning, vi vil støtte den og de andre formål, der ligger i loven, vi vil ønske det alt godt, men som sagt, vi venter os ikke så forfærdelig meget, så længe vi har det, som gemmer sig bag denne skæbnesvangre § 8.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Lovforslaget skal søge at sikre en fornuftig planlægning, en sikring af miljøet og sikring mod brandfare. Alle tre ting er fornuftige ting, som man kun kan støtte, og det gør vi også.

Men der er én ting, som ordføreren for fremskridtspartiet var inde på, og som jeg også vil benytte lejligheden til at understrege: man må passe på, at vi ikke kommer til at opbygge en unødvendig administration. Det er klart, at udnyttelse af de værdier, der måtte findes i undergrunden o. lign., bør foregå på landsplan, men overalt, hvor man kan lægge afgørelserne ud i kommunerne, bør de lægges ud i kommunerne, og det gælder jo ikke mindst udnyttelse af landområderne, bebyggelse osv.

Så vil jeg gerne knytte an til noget, som hr. Ib Christensen for et øjeblik siden var inde på. Det er jo sådan, at det offentlige ejer jorden i Grønland, og den kan stilles til rådighed til bebyggelse, men man betaler ikke noget for at bruge jorden. Men det kan jo ikke undgås, for vi ved, at beliggenheden spiller en stor rolle